EL BE NÈGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Any II - Núm. 58 | Barcelona, 26 de juliol de 1932 | Preu: 20 cèntims

El partit radical s'ha ofegat... passant el Jordà

Els parlamentaris catalans s'han reunit i acorden, amb tota energia, tornar-se a reunir

Amb tot i la nostra insistència ens fou impossible ahir de poder treure el més lleu indici de la reunió dels parlamentaris catalans a la Generalitat.

Les portes estaven rigorosament vigilades ples bons mossos de l'esquadra. Sols en un moment de distracció d'aquests, poguérem acostar l'orella i sentírem, tènuement, a l'altra banda del mur, el plor d'un parlamentari. No cal dir que es tractava del senyor Companys

A la sortida, tots els parlamentaris varen tancar-se en el mutisme més absolut. Complint rigorosament la consigna, en passar per davant dels periodistes, *només* feren les següents manifestacions:

EL SR. COMPANYS

—Senyors, no passa res.

—Sou optimista?

—Sóc optimista dintre el pessimisme.

EL SR. LLUHI

—Aquest Estatut que s'està aprovant no és el que va presentar Catalunya

—De debò?

—De debò.

—Ai, res!... Sou pessimista?

—Sóc pessimista dintre l'optimisme.

EL SR. SUNYOL

—Serenitat. Serenitat i fermesa. Fermesa i serenitat. Serenitat. Fermesa.

EL SR. HUMBERT TORRES

—Sou optimista?

—Què?...

—Si sou optimista!...

—Com?

—Que si sou optimista!!!

—Ah!... sí: es diu Conxita.

EL SR. ABADAL

—Cal molta energia dintre la prudència, i molta prudència dintre l'energia.

EL SR. AIGUADER

—L'Estatut s'aprovarà, pesi a qui pesi i caigui qui caigui!

—Com heu dit?

—Entenguem-nos: pesi a qui pesi i caigui qui caigui, però en el bon sentit de la paraula.

EL SR. NICOLAU D'OLWER

—Fa calor, eh?

—I l'Estatut?

—Dic que fa calor.

—Li parlem de l'Estatut.

—I jo dic que fa calor.

EL SR. PUIG I FERRATER

—Res: que l'únic que ho va ensopegar fou en Carrasco. La raó, a un Formiguera.

EL SR. MACIA

—Senyors, només els diré una cosa: sóc optimista. Ara, el secretari senyor Sbert els entregarà una nota de la reunió.

LA NOTA DEL SR. SBERT

La nota només deia: *suspenso*.

Per equivocació, el senyor Sbert havia entregat a la premsa una nota dels seus darrers exàmens.

El pròxim govern italià

Roma, 26. — El senyor Mussolini s'està entrenant per la constitució del nou Govern italià. A més de les dues carteres actuals, una sota cada braç sembla que el nou ministeri portarà totes les altres entre cames.

La llista del nou Govern serà, dintre pocs dies, la següent:

Guerra: Mussolini.

Marina: Benito Mussolini.

Submarina: Mussolini.

Aviació: Benito Mussolini.

Defensa Nacional: Mussolini.

Atac a l'Estranger: Benito Mussolini.

Negocis Estrangers: Mussolini.

Altres negocis: Benito Mussolini. — *Mussolini, ai Fabra.*

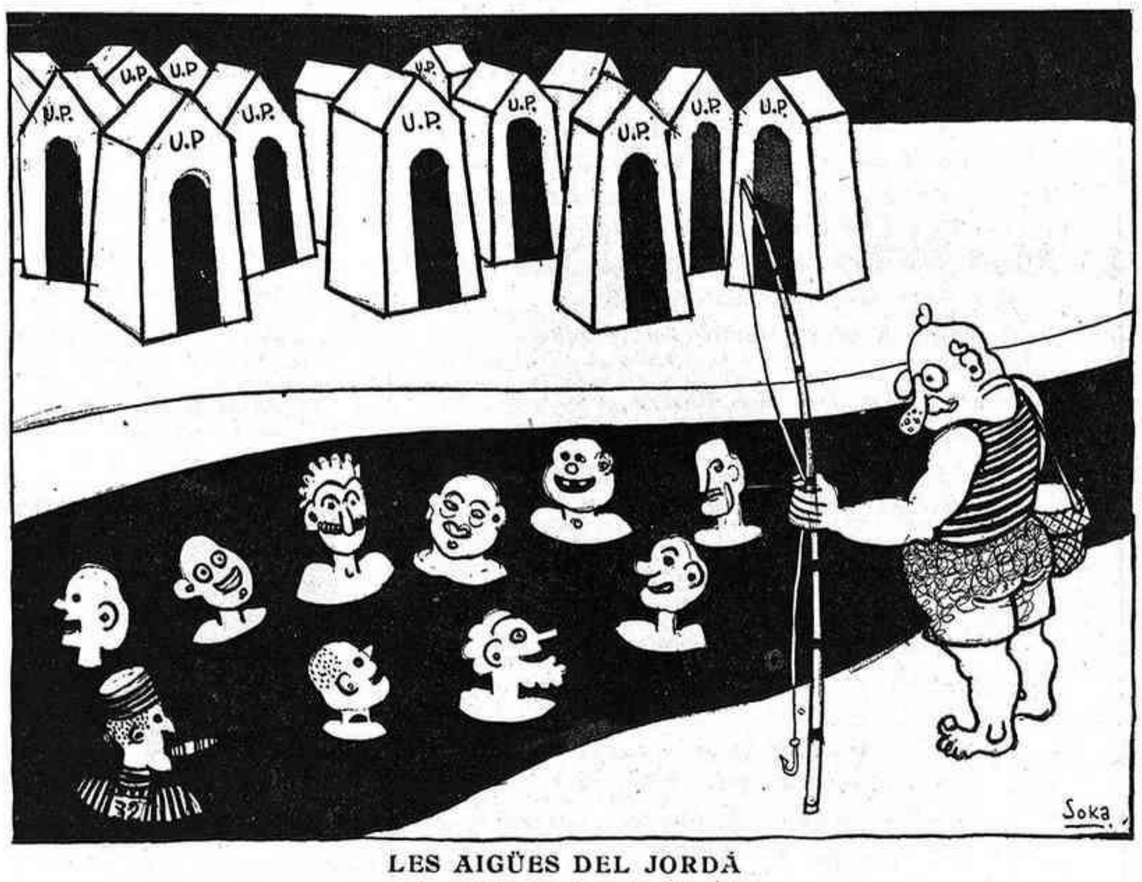

LES AIGÜES DEL JORDÀ

El *caudillo*. — Apa, ara banyeu-vos, que després ja pescareu

A la Plaça de Toros de Madrid

"El Empastre" mercantil foreja l'Estatut

Madrid, 27. — La Plaça de Braus de Tetuan de les Victòries és plena de gom a gom com en els dies de les grans tardes. Tot i ésser dimecres, dia de sessió municipal i radiada a Barcelona, els carrers de Madrid, des de primeres hores de la tarda eren un tragí continu de caleses, diligències i simons plens de majas, chisperos, duqueses, manoles, marqueses i chulos de totes menes habillats amb els colors més nacionals que es pugui imaginar, amb un predomini de vermell de sang i amb el morat destenyit com convé per aquestes festes.

Durant tot el dia i els tres o quatre d'abans no s'havia parlat d'altra cosa a les penyes dels cafès i de les xocolateries i les cases d'*empenyos* havien posat el balcó el rètol de «completo» que els tramviaris hi havien portat per fer-se amb unes pessetes per a assistir a l'acte.

Com ens sembla que hem dit més amunt a la plaça no s'hi cabia i fins el tinglado muntat per l'ocació hi havia públic espès. En tocar dos quarts de sis en punt s'ha obert l'acte i s'han tancat les botigues en senyal de dol.

El primer escàndol

En aixecar-se el senyor Barbochano, de la Federació de Classes Mitges i començar a parlar, hi ha hagut un moment d'estupor. Des d'una contrabarrera la veu d'una manola ha expressat el sentir de la multitud.

—¡*Que salga el Estatuto*!

El senyor Barbochano, com el seu nom indica, ha seguit parlant. Però aviat fou impossible de sentir-lo. Només es veia que amb els braços recomanava calma. Al cap d'un temps de recomanar-ne, d'un *tendido* sortí una veu:

—¡*Va a ponerle las banderillas*!

—¡*Que se las ponga*! ¡*Que se las ponga*!

—¡*El Estatuto*!

No hi ha hagut més remei. Malgrat tota la bona voluntat dels oradors, el propòsit dels quals, com havien sempre declarat era oposar-se només a la desmembració de la pàtria, ha calgut fer sortir l'Estatut al mig de la plaça.

Ràpidament els «destres» s'han anat a posar el trajo de llums i a encomanar-se a la Verge del Carme i han baixat al ruedo disposats a tot.

El senyor Barbochano, com el seu nom indica, fou llarg i lent; xano, xano, ha anat descabdellant la seva barba en representació de la *federación de*

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

Les aigües del Jordà

El Sr. Lerroux i els seus nous amics s'hi banyen, amb èxit

Jesuralem, 24. — Per a demostrar que ell predica amb l'exemple, don Alexandre Lerroux ha arribat aquest matí, i a la tarda mateix ha anat al Jordà a banyar-se.

Tot seguit ha pres una copeta de Xereç per tornar-li les forces perdudes. Mentre s'eixugava amb la tovallola, ha declarat que tan mateix les aigües eren una mica fortes i no sabia si no li serien perjudicials per la salut.

En espera d'un vaixell de turistes que don Alexandre ha anunciat per demà, ha començat ràpidament l'agençament dels canyissars de les riberes per tal que els banyistes s'hi puguin despullar.

Jerusalem, 25. — En autocars han arribat als banys del Jordà, aquest matí, després d'haver passat la revetlla de Sant Jaume al barri xinès d'aquesta capital, els tres mil turistes anunciats, fent gran xivarri. Sembla que hi ha importants personalitats, perquè en els vestits de bany s'hi veien flors de lis i altres coses. Molts duien maillots vermells amb una lira groga a la cintura i unes grans lletres, una *u* i una *p*, indicadores segurament d'una entitat esportiva.

El senyor Lerroux ha sortit a rebre'ls i tot seguit els ha acompanyat a les vores del riu. Amb grans rialles i xiscles per la fredor de l'aigua, hem vist com l'alegre comitiva entrava al banys i hi xipollejava alegrement. Tots semblen bones persones i de bon hùmor; entraven i sortien, i els que eren a dins els cridaven que tinguessin compte amb els rellotges i les carteres.

Al cap de poca estona han arribat nous autocars amb més turistes, i en tot el dia no ha parat d'arribar gent. Si no fossin tan alegres hom creuria que porten intencions bèlliques.

Jerusalem, 26. — L'Ajuntament va a emprendre unes grans obres. Es diu, si això és a conseqüència de l'arribada dels invitats del senyor Lerroux. Els jueus estan contentíssims, perquè veuen que el gran polític espanyol es preocupa de la prosperitat de Terra Santa.

Jerusalem, 26. — L'aigua del Jordà ha desaparegut. Els banyistes diuen que ells no hi tenen res que veure. Hom ignora què es pot haver fet, però hi ha qui sospita que se l'han enduta embotellada. Algú va sentir parlar de la intenció del senyor Lerroux de fer purificacions a domicili, fabricant-ne paquets de litinés.

A l'Ajuntament no el preocupa gran cosa la desaparició, perquè l'aigua fa molt de temps que era falsa. El que el té inquiet és que des que se n'han anat els banyistes ningú no sap on es troba el mur de les lamentacions, que era autèntic. Se sospita que els viatgers el vulguin installar a Espanyar.

La ràdio i els temporals

No van pas desencaminades del tot les versions que corren aquests dies pels mercats de la Boqueria i el Ninot, a la Universitat, l'Acadèmia de Sant Jordi i altres centres científics segons les quals s'assegura que la culpa de tots els desoris atmosfèrics que han tingut lloc aquests darrers temps correspon a la ràdio i a ningú més que la ràdio.

El Be Negre, degudament informat, pot assegurar que la informació anterior en part respon a la veritat, però només en part.

Certament, el galimatìes climatològic que tots lamentem és per culpa de la ràdio, però no de la ràdio en general, com pretenen els nostres adversaris, sinó de la «Ràdio Barcelona» en particular, tal com ja haurien d'haver sospitat els coneguts especialistes senyors Enric Calvet i Joaquim Ventalló.

Posades les coses en aquest punt, creiem innecessari afegir que la responsabilitat de les alteracions atmosfèriques i, sobretot, llur indissimulada predilecció per la pluja, delaten que el responsable de tot plegat no és altre que el senyor Adrià Gual, conferenciant i alt empleat de «Ràdio Barcelona».

Només trobem que ja fa temps que ens en hauríem d'haver adonat.

"La Publicitat" assaltada

Tal com estava anunciat, l'associació de *viejos bárbaros*, que no són altres que els *jóvenes bárbaros* d'abans de la guerra, han assaltat la redacció de «La Publicitat» per correspondre a la campanya monàrquica que ve realitzant el diari de la Lligueta, i per demostrar també que quan el Partit Radical afirma que és un partit d'ordre no ho diu pas perquè sí.

Entre certa gent, ha produït estranyesa el fet de que, havent-hi com hi ha l'Ajuntament, els radicals s'entretinguessin en assaltar «La Publicitat».

Una altra defecció en el partit radical

«El Progreso» de diumenge publicava el següent titular a tres columnes:

LA CALUMNIA SE HA HECHO ANTILERROUXISTA

Heus ací una nova baixa a registrar en els pataquejats rengles del Partit Radical.

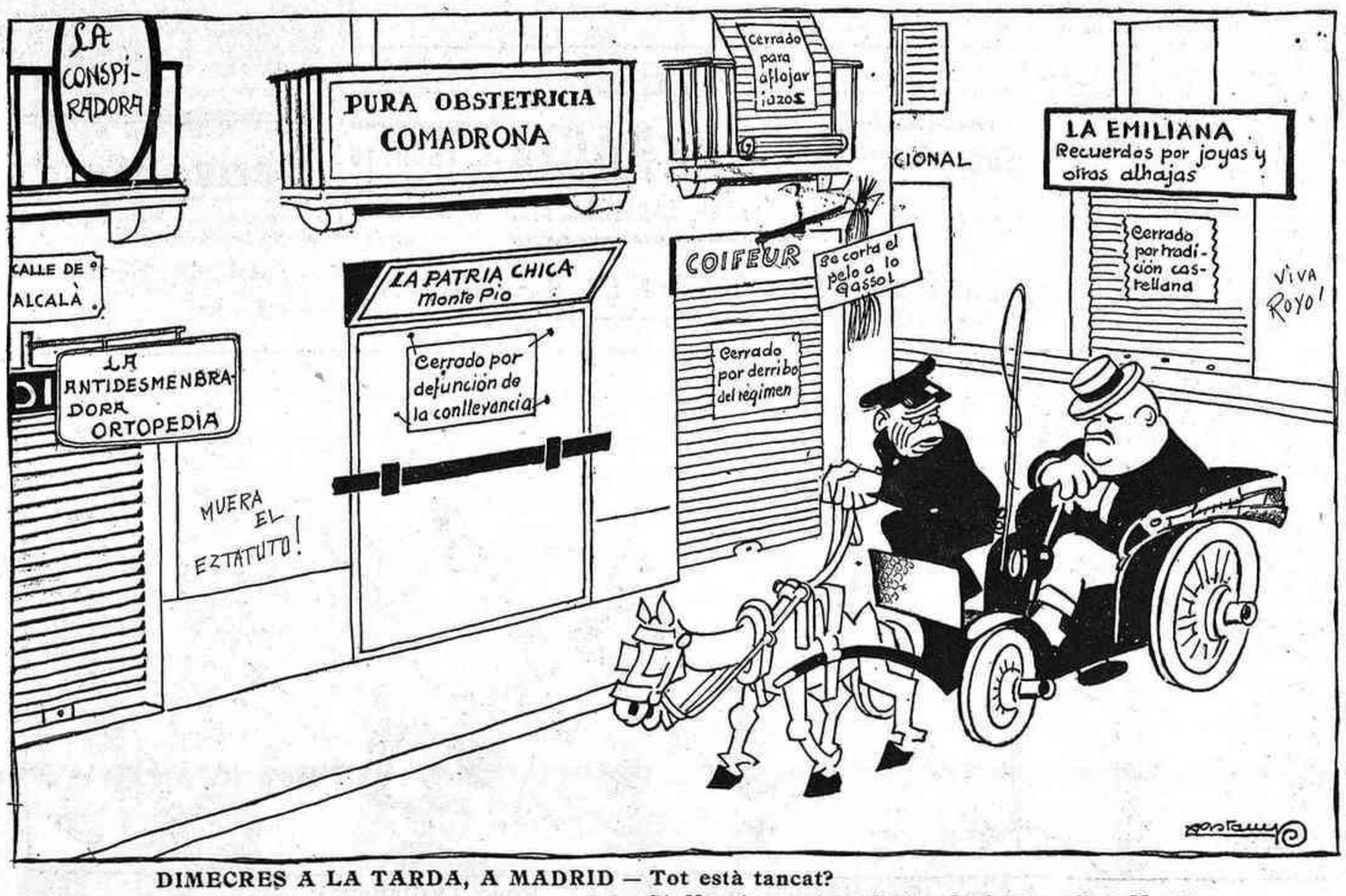

DIMECRES A LA TARDA, A MADRID — Tot està tancat?

— Sí. Només queden oberts els braços d'en Macià

(c) Ministerio de Cultura 2006

A la Plaça de Toros de Madrid

(Ve de la 1.ª pàg.)

de las clases medias, tostadas, deia, *de tanto Estatuto*, i disposades a acabar d'una vegada i fos com fos li ha donat uns passis de teatre de la temporada passada i, com a representant de la classe mitja, mitja estocada i s'ha retirat al W. C.

Els crits d'Olé no deixen sentir les darreres paraules del discurs.

Totseguit ha entrat en torn el senyor Martínez Reus tot cridant «¡No soy catalán!» «¡No soy catalán aunque sea Reus y de la clase mercantil!»

I ho ha demostrat tirant-se al damunt de l'Estatut i arrabassant-li un palpís.

La pobra bèstia no es podia aguantar dreta i encara havia d'aguantar tres envestides més.

El senyor González de Gregorio (hi ha que diu que era el senyor Gregorio de González) pels agricultors del B. O. C. de la Plaza de la Cebada hauria acabat amb la fera sinó hagués estat que el notari don Mateo Azpeitia volia fer-li el testament perquè el senyor Royo Villanova l'enllestís.

Però quan després de totes les formalitats ha baixat l'espasa armat del sabre a encarar-se amb el brau, ha fet un gran crit i, aixecant els braços al cel ha cridat indignat:

—¡*Nos han engañada*! ¡*Esos catalanes nos han engañado*! ¡*Esto no es el Estatuto, esto es una birria*!

Com es pot suposar, aquesta declaració ha causat sensació entre el públic que es pensava que es tractava d'una cosa seriosa, i s'ha armat el segon escàndol.

El segon escàndol

El segon escàndol ha estat més gros que el primer perquè així com en el primer el públic estava d'acord en demanar l'Estatut perquè el toregessin, en el segon escàndol el públic no estava d'acord perquè els uns deien que allò era l'Estatuto i d'altres, com el senyor Royo Villanueva, que era una bírria.

Com que no es posaven d'acord de cap de les maneres, el senyor Royo digué que el millor seria consultar-lo als mateixos catalans que ningú millor que ells, que hi eren tècnics, sabria dir-los qui tenia raó, i han anat a cercar el senyor Companys al Congrés valent-se de la simpatia del senyor Royo.

Tot atrafegat, ha arribat el senyor Companys, que en la seva qualitat d'àrbitre ha estat rebut amb una gran xiulada com és costum i, mirant-se l'Estatut i després el senyor Royo ha dit:

—¡*Y claro que esto no es el Estatuto. Esto es el becerro que ha de torear «El Empastre»*!

Però aleshores passà una cosa curiosa. Els senyors Barbochano, Reus, Gregorio, Azpeitia i Royo es miraren perplexes i exclamar a una:

—¡*Pero si precisamente nosotros somos «El Empastre»*!

—*Pues entonces ¿de qué se quejan? ¡Ese es su Estatuto*! —digué el senyor Companys.

En sentir això el públic s'ha produït el tercer escàndol.

El tercer escàndol

En sentir això el públic, han dit, es produïa el tercer escàndol perquè el públic, furiós en sentir que el senyor Companys declarava que allò era l'Estatut de «El Empastre», s'ha posat dret, ha tirat els seients a l'arena i ha començat a cridar:

—¡*Queremos el Estatuto íntegro*! ¡*Fuera birrias*! ¡*Queremos el Estatuto que votó el pueblo de Cataluña*!

Un greu conflicte

Madrid, demà. — A l'hora de tancar aquesta edició la minoria catalana està reunida per veure si els donarà l'Estatut íntegre perquè els guardes d'assalt diuen que no s'atreveixen a entrar a la plaça. — *Corresponsal*.

LA CASA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049
ESPECIALÍSSIMS PLATS A L'ESTIL BASC
Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
FIVE 5 BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

amb el cor a la mà

CRISI D'HOMENATGES

En vista del fracàs de l'homenatge al senyor Anguera de Sojo, per defecció de l'homenatjat, la Comissió organitzadora, de la qual forma part el conseqüent home públic doctor Vivancos-la-virgen, ha decidit ajornar els homenatges als senyors Lluís Capdevila, doctora Quadras Bordes, Màrius Aguilar, la Perla Antillana i altres 444 homenatges que tenien en cartera.

Es comprèn. Vista la poca formalitat dels conferenciants totes les mesures que es prenguin, per enèrgiques que siguin, tenen fonament.

¡A veure si encara resultarà que els organitzadors d'homenatges hauran de treballar!

TEMA DECORATIU

El dia del sopar d'homenatge a en Llimona tothom hi féu acte de presència abillat amb l'smoking de les grans solemnitats. Es a dir, tant com tothom no; en Marco, el president del Foment de les Arts Decoratives, va presentar-s'hi vestint simplement un trajo gris.

Amb el cor a la mà declarem que mai a la vida havíem vist un senyor que es guanya la vida decorant, tant poc decoratiu.

* * *

ELS LERROUXOS DE L'«APA»

—Trobo que no se m'assemblen, però el pitjor, és que jo cada vegada m'assemblo més a ells.

* * *

ARISTOCRATES SUBTERRANIS

Durant el Congrés de Metges Catalans a la illa de la calma, hom pogué constatar la veneració que els nostres doctors experimenten per l'smoking. Es llevaven amb smoking, esmorzaven amb smoking, es marejaven amb smoking..., etc., etc.

De retorn i degut al ple que es registrà al vaixell, un conegut doctor es vegé obligat a fer el viatge curosament instal·lat a la carbonera.

L'home, naturalment, fent honor a la tradició mèdico-catalana va baixar-hi amb smoking i amb una gardènia a la solapa.

EL TEMPS

El senyor Adrià Gual ha estrenat un impermeable. A això atribueixen els meteorològs el sobtat i inexplicable canvi del temps.

D. Miguel, l'explosiu

En Primo de Rivera pogué caure
i va deixar la pàtria en gran perill.
Però, per sort, quedava en Miguel Maura,
que no té pas un fetge de conill.

Té allò que cal tenir, i encara el doble;
li mig parteix el front l'enèrgic séc:
si en Royo s'acontenta amb una copla,
el què és ell no en té prou amb el renec.

I, des de Lavapiés fins Albacete,
avalota l'orgull dels catalans,
que gosen, contra Medellin i Huete,
no voler dur cadenes a les mans.

Ni la mòmia del Cid li és bona mossa;
Coladas *i* Tizonas *ferros vells!*
L'Emiliano, parlant a Saragossa
és un marrà en mig d'un ramat d'anyells.

El dia que ell esclati, ai quin dia!
ja podem ben bé dir tots: «Tururut!
ventades de Ponent i de Migdia
han engolit la nau de l'Estatut!»

Però encara no esclata: no, no encara;
tota la dinamita va per dins.
Per 'xò el senyor Miguel fa mala cara
i sent que li trontollen els sagins.

I observa: espia quina serà l'hora
que el seu esclat podrà moure més tro;
mentrestant, l'Estatut fa alguna vora
i passa algun article de debò.

I ell diu: «Potser ahir era indicada
la meva explosió fenomenal.
En fi: ja explotarem altra vegada;
car si no exploto, un dia em farà mal.»

I qui sap?, quan acabi d'aprovar-se
el retallat projecte d'Estatut,
que als catalans ens semblarà una farsa,
i als altres una enorme ingratitud;

quan cadascú serà ja a casa seva,
s'emplenarà l'espai d'un bram immens.
I veurem Miguel Maura com s'eleva
i un fum de pòlvora, fent-li d'incens.

OTTOZONO BLENORRAGIA C. Assalt, 10 entresol, 1.ª
Procediment nou i únic a Espanya
I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES
De 7 a 9 i hores convingudes
CURACIÓ EN DEU SESSIONS

UN COMMEMORADOR SINCER

A l'acte celebrat dilluns passat en commemoració del VIII aniversari de la mort d'Angel Guimerà al Centre de Dependents, un dels números més importants va anar a càrrec de la pluja. No en va en Vilaró, el paraigüer del carrer de Fivaller, és de la junta. Però l'èxit de l'acte és que amb el xàfec que queia a fora, Pere Aldavert quan volgué sortir, es trobà que li havien pispat el paraigües, un paraigües que, precisament, havia pertangut a Angel Guimerà!

REPRESSALIES

J. V. Foix prepara un pamflet titulat «Psè», resposta als de Jaume Miravitlles i Vicents Bernades sobre si Macià ha traït o no ha traït.

FESTES BENEFIQUES

Per la Mare de Déu d'Agost es prepara una gran «corrida de toros» a benefici de la Societat Protectora d'Animals i Plantes.

El «Montepío de Toreros» cedirà una *cogida*.

* * *

—I pensar que mentres nosaltres ens mullem es gasten set milions per la Col·lecció Plandiura!

* * *

ARA SI QUE ESTEM PERDUTS!

Cada cop que s'anunciava un nou setmanari de caient humorístic, no estàvem gens inquiets. Un orgull, potser il·legítim, ens tranquil·litzava.

Però ara s'anuncia una revista seriosa i transcendental, «El Carrer», òrgan del neo-academisme, col·laborat pels senyors Esclasans, Lluís Capdevila, Ambrosi Carrión, Aurea de Sarrià, Amichatis, Juan Misterio, Perico de los Palotes, etc. Ah! i ens deixàvem l'Utrillo *junior* i el *produceur* Sugranyes.

Adéu, humorisme be-negrístic! D'ençà que sortirà «El Carrer», ja ningú no riurà amb EL BE NEGRE.

Pensaments

Gat escaldat amb Aigua... dé en té ben bé prou.

* * *

A bon entenedor mig silenci d'en Lerroux n'hi basta.

Avís als automobilistes de cavall i de peu

Per facilitar la interpretació recta i figurada del Reglament de Circulació urbana, preguem als nostres lectors que no s'apartin de les següents clarissimes instruccions:

1.ª Quan en una vorada veieu una indicació blau-groc, si la fletxa que hi ha immediatament després és blanca i va cap a la dreta, mirant des de la part davantera, o sigui vista per reflexe en l'aparador de la botiga immediata, el cotxe tirarà sempre cap a l'esquerra de l'urbà, a menys que aquest no hagi anat a comprar una capsa de llumins.

2.ª No seguiu mai, amb l'auto a peu coix, les línies grogues, sinó tenen una fletxa blanca que indiqui el contrari.

3.ª Quan l'indicador mecànic s'encengui en els colors vermell-verd esperareu que vingui el lampista a reparar-lo. Si el color és *rojo* i *gualda*, avisareu la maniobra monàrquica a la policia i passareu de llarg.

4.ª Dues ratlles grogues paral·leles indiquen el pas dels transeünts. No els mateu en aquest indret; espereu a fer-ho una mica més amunt o més avall.

5.ª Quan la calçada està dividida en tres parts, el cotxe que vagi a la dreta passarà a l'esquerra sense tocar el tramvia que va al davant, però deixant sempre al seu darrera i a la seva esquerra les fletxes en sentit contrari, a menys que l'indicador mecànic indiqui altra cosa amb el seu llum groc-verd.

6.ª El vianant, o sigui el que va a peu, farà bé d'evitar el pas pel signe d'atur forçós per evitar noves complicacions a la crisi del treball.

7.ª En tots els casos, abans d'obeir alguna de les indicacions pintades a terra, serà bo d'assegurar-se de la seva autenticitat telefonant al senyor Vàchier, ja que s'ha sabut que alguns pintors, el nom dels quals es sussurra *sotto voce*, especialitzats en la fabricació d'obres d'art aprofiten les vacances que els ha donat l'antiquari per entretenir-se pintant fletxes falses. Sembla que la Comissió de Circulació va a adoptar l'ús dels raigs X per determinar el frau d'aquests desaprensius.

I UN BE!...

Aurea de Sarrià ha estat vista a l'«Excelsior» acompanyada d'una senyora de més edat que ella.

Cada dia se'n veuen de noves!

* * *

Tenim en cartera un poema surrealista que en Paco Madrid ens ha tramès des de Honolulu, on s'hi troba estiuejant en companyia del seu germà de llet, el tant conegut príncep de Gales.

* * *

Els *Cahiers d'Art* han publicat un article d'en Lluís Capdevila.

* * *

El germà Gassol ens ha tramès un rínxol de cabell amb una sentida dedicatòria del no menys germà Puig i Ferrater.

* * *

Don Lacandro, «el viejecito», és un *diestro* dels que no s'arrimen.

* * *

El nostre massa distingit amic senyor Companys, ha adquirit l'exclusiva al Congrés, dels «silencis lacrimògens».

LA BEGUDA DE MODA
PINYA TROPICAL
Telèf. 18301
VERITABLE SUC DE PINYA AMERICANA

La manifestació dels *hijos de l'A... Royo* (Villanova)

(c) Ministerio de Cultura 2006

Els diaris catalans, amb una constància digna de millor esmerç, han començta a gratar-se novament el front, desitjosos de descobrir la «panne» per on es desinfla l'entusiasme pel teatre català.

En unes quantes paraules: intenten esbrinar el veritable culpable de la crisi del nostre teatre com si es tractés d'aclarir el misteri sobre el crim de Badalona o qualsevol altra facècia assequible a les mentalitats més «piquiponianes».

Fet i fet, és allò que diuen els crítics teatrals (Brenat i Sopant inclòs): a l'estiu tota crònica viu.

* * *

Els coneguts actors de la que — ai! — tou un dia «Companyia de Teatre Català del Novetats», Pere Gener i Elivra Jofre, la setmana passada es sotmeteren al que fins ara en dèiem llaç indissoluble del matrimoni.

Rebin en nom de la redacció d'EL BE NEGRE la nostra felicitació més cordial.

* * *

Els coneguts actors Pere Gener i Elvira Jofre sembla que es proposen organitzar una companyia de teatre català per compte propi.

Rebin en nom de la redacció d'EL BE NEGRE el testimoni del nostre més sentit condol.

* * *

D'entre tots els espectacles de «music-hall» coneguts i possiblement per conèixer, el que s'aguanta més i dóna una sensació més aproximada del que deuen ésser els moderns corrents del «variété», ens plau d'assenyalar l'èxit obtingut pels «Espectacles Fantasio», sots els auspicis dels quals actua, entre altres, l'Orquestra Planas.

Entre aquests altres—i ara ve la part trista—es troba en Xalma, aquell xicot que ni penjant-se desesperadament a l'esquena de l'Alady ha aconseguit crear-se un prestigi o simplement una discreta popularitat.

Decididament hi ha tossuderies cròniques.

* * *

En Canals, segons asseguren a *Mirador*, no pensa tornar a fer d'empresari de teatre català.

¿Però no havíem quedat que aquestes coses només eren de la incumbència de la Generalitat?

* * *

Segueixen els temporals i les representacions de «La pipa de oro (torna a tocar ferro, lector!)

¿Però què espera el públic a «empipar-se» d'una vegada?

* * *

«Los julianes», la darrera obra d'en Marquina, fa l'efecte d'ésser una traducció castellana i en vers d'un drama català i en vers d'en Guimerà, que en Guimerà hauria traduït abans d'una obra castellana i en prosa original d'Eduard Marquina.

No cal dir que ha estat un èxit.

* * *

«La Virgen Morena», aneu a saber si per verge o per morena, va agradar al públic.

Però més que «La Virgen Morena» en si, el que els va agradar fou un baríton, també moreno, que canta com un àngel, moreno així mateix.

* * *

Pel que poguérem veure, el trajecte «Habana-New York», presentat en forma de revista, és un trajecte curt.

Curt, però substanciós. I això de substanciós ho diem per les senyoretes Elsie Byron i Viola Méndez, que són molt amigues nostres.

I a més, ho diem perquè ens dóna la gana.

* * *

Demà es presenta al teatre Barcelona la parella Blanca Negri-Clarel.

No hi faltarem!

Sobretot, per a veure si en Clarel, com conseqüència de les abundants discussions tingudes amb la Blanqueta durant els assaigs, s'ha tornat Negri.

* * *

En parlar dels «sketchs» que porta de repertori amb en Clarel, la Blanca Negri ha dit, en un to bastant misteriós, que són d'un conegut poeta que vol guardar l'incògnit.

Algú ha llançat el nom d'en Josep Maria de Sagarra.

No, senyors!

Nosaltres, que som uns xerraires, podem gairebé assegurar qui els ha escrit:

En Francesc Matheu!

* * *

Ara bé: a desgrat de les discussions dels assaigs i que en Segarra negui la paternitat de la lletra dels «sketchs», estem en condicions de creure que el treball de la Blanca Negri i en Clarel tindrà molt bon gust.

—Un gust de porto-flip!—ens ha declarat l'amic Joan Tomàs, mig menager d'aquesta temporada del Barcelona — en Clarel és el porto i ella el rovell d'ou.

I ha afegit, fent l'elogi de la Blanca Negri:

—D'un ou de dos rovells!

* * *

Eno Joan Tomàs, aficionat a les comparacions entre el music-hall i les begudes, havia ja dit en una ocasió que l'Alady, l'antic company de la Blanca Negri, hauria pogut arribar a whisky i no passava d'ésser cafè-amb-llet.

La Blanca Negri hauria pogut dir encara: és *Anís del Mono*.

I és clar: s'endevina ja el resultat de la parella Negri-Alady: un *carajillo* madrileny.

Preferim el porto-flip.

* * *

Al Goya es prepara una temporada de català.

El debut serà amb l'estrena d'una tragèdia de l'Esclasans.

De l'èxit ningú no en dubta.

Però la por és que el dilluns següent no n'hi hagi una altra de tragèdia.

I no a l'escenari.

* * *

El senyor Millàs-Raurell, autor de l'«Estatut de Núri », «Els fills», «La llotja» (sense entrades), «La sorpresa d'Hamlet», «La mare d'Eva», pensa aquest hivern no estar inactiu. Així ho ha confessat a alguns íntims.

En saber-ho, l'alegria ha inundat tots els cors. Tothom ha saltat de content.

Els amants del teatre, per creure que el senyor Millàs ratlleta i Raurell seguirà dedicant-se a la política.

I els polítics — santa innocència!—per suposar que deixarà la política i tornarà a fer teatre.

TEATRO NUEVO
Gran Companyia
de Teatre Líric Cubà

Tots els dies
SENSACIONAL EXIT de
LA VIRGEN MORENA
i de les il·lustracions instantànies
HABANA-NEW-YORK
Insuperable conjunt
mai vist a Barcelona

Per encàrrecs de **publicitat** a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

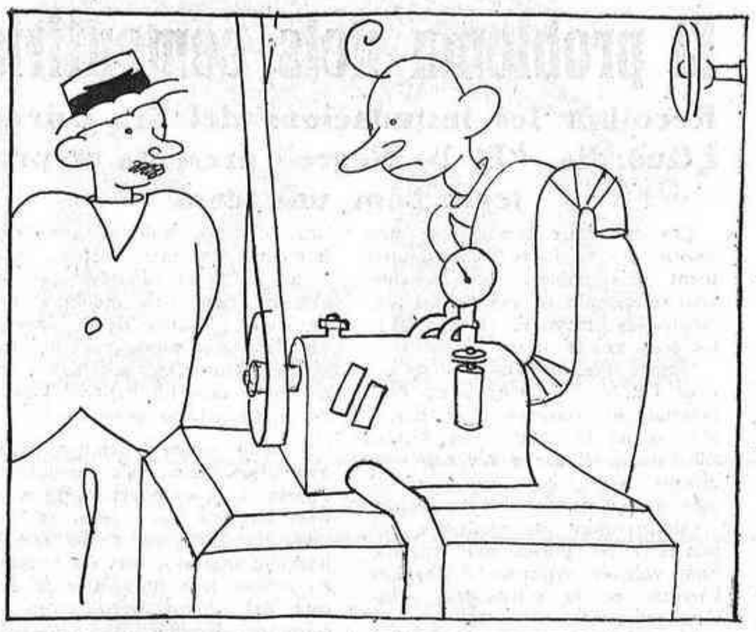

— I aquets motor fa mil revolucions per minut?
— Només li diré que és fabricat a Sud Amèrica.
— Però aquest xisto és molt vell!
— Es que el motor també ho és.

El negre esdevenidor

Seguint la tanda d'informacions sensacionals que venim publicant des que EL BE és NEGRE, toca el torn aquesta setmana a les revelacions que ens ha fet una pitonisa «amateur» de la proletària barriada de Sans i que abans d'ésser conegudes ja han fet tronar i ploure.

Vegeu, doncs, de què va:

— D'aquí a sis anys, vuit dies, tres imnuts i dos segons, començà dient, l'Emilianín anirà al Govern civil i es proclamarà «Comisario del Pueblo». Després d'enviar una conductora de mobles, estores, passamans, cortines i persianes cap al magatzem del Monasterio de Piedra, anirà a veure al «sañort» Pichdulski i li farà:

—Camarada, acabo de proclamar le Comunismo Libertario... hombre, a propósito, Sr. Pichd déme esta cadena de oro que lleva usted, yo se la guardaré, no se la vayan a quitar, no hay que fiarse... Pues bien, como le iba diciendo, acaba de proclamarse el Comunismo Libertario, y por mandato del camarada Lerrouxof vengo a nombrarle a usted Comisario de la Luz... ¿acepta?

—«Hombra», camarada Emilianín, ¿com vol que rebutgi si tota la vida he estat comunista?

—Pues, entonces, venga esa cadena... digo, venga esa mano y vivan Marchx, Lerrouxof i el Comunismo Libertario...

* * *

—Al cap de vuit dies—seguí dient la pitonisa—s'inaugurà al Passeig del Proletariat (ara de Pi i Margall, abans de Gràcia) el «Real *Club* Republicano Comunista», sota la presidència del camarada Pichdulski.

Al mateix temps a *La Noche Soviética*, que seguirà dirigint el ferm comunista Agguilarof, apareixerà un llarg article titulat «7 años y pico de amarguras i quebrantos, 7».

* * *

Nosaltres som capaços de creure'ns tot això i molt més; ara, vostès mateixos...

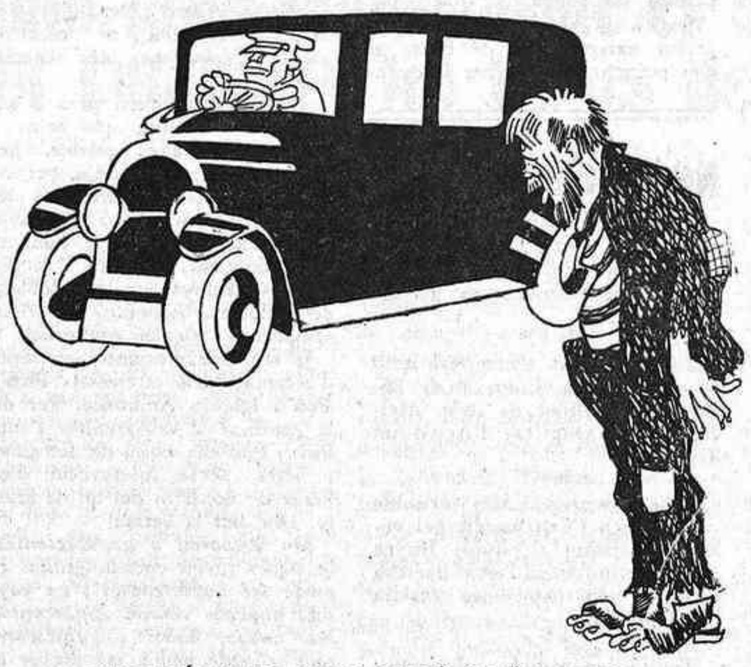

UNA VÍCTIMA D'EN SOLÀ CAÑIZARES
— I pensar que si no haguessin comprat la col·lecció Plandiura jo tindria un automòbil com aquest.

Ni tu, ni jo

No et gastis els diners abans de guanyar-los. Encara que, naturalment, si volies fer-ho al revés la feina fóra teva.

* * *

Joan Estelrich, a fi d'exercitar-se en les seves dots persuassives, ha començat posant un piset a la senyora Bernat Metge.

* * *

Les barbes de don Raymond d'Abadal, sempre tant previsores, s'han negat a desplaçar-se a Madrid.

J. M. Lòpez Picó prepara un llibre de poesia laica.

* * *

Carme Monturiol, l'exquisida traductora de Shakespeare, treballa amb la més desesperada de les activitats en la traducció de diversos articles apareguts a «La Humanitat».

* * *

En Pich comença a fer gala de les seves arrels eminentment republicanes i democràtiques. Ara ja pren el «Pomely» amb porró i, quant surt del despatx no s'oblida de fer mai un petó a cada galta d'en Stradivàrius Aguilar.

CASA **BON TEMPS**
QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR
OSTRES FRESQUES
PEIXOS i MARISCS
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

De París ens comunica el nostre enviat especial que ha estat formulada una petició de divorci entre Maurice Chevalier i la fins ara coneguda per la seva esposa la coneguda estrella Ivonne Vallée.

Si és un divorci «Paramount», no cal dir que és el millor del programa.

* * *

D'una nota recent de l'Agència Fabra:

Varsovia, 23. — El famoso actor cinematográfico polaco Gajdav ha sido desterrado a Siberia por orden del Gobierno soviético, por manejos anti-revolucionarios. Dicho actor había sido invitado por el propio Gobierno ruso para dirigir un Teatro de Arte en Moscou.

L'anarquista de Terrassa ha aprofitat l'avinentesa per a oferir els seus revolucionaris serveis al govern soviètic.

* * *

Una notícia d'agència cinematogràfica:

La casa de Douglas Fairbanks y Mary Pickford ha sido asaltada por una caterva de fantasmas. Como Douglas está ausente, Mary que es muy tímida, a pesar de sus cuarenta años, no ha podido resistir al miedo y ha abandonado su palacio, retirándose a vivir en el Embassy Club.

Al nostre país aquestes timideses més aviat serveixen per a perjudicar la reputació dels marits.

* * *

En Douglas Fairbanks actualment es troba a Tahiti filmant «Robinson Crusoe», junt amb la Maria Alba, la qual hi juga el paper principal.

Tractant-se d'un Robinson tan ben acompanyat, no cal dir que felicitem efusivament en Douglas Fairbanks i li desitgem un feliç any nou.

* * *

Els «asos» del cinema està comprovat que són la gent que rep més correspondència del món. I Sylvia Sidney d'una manera extraordinària. En un dia, ens assegura el servei de publicitat de la casa productora en qüestió, aquesta bona senyora va rebre la *friolera* de deu mil cinc-centes cartes.

Ni a la redacció de *La Noche* quan publiquen un «Pèl i Ploma» del nen Utrillo!

Aquesta Repúblicota

La Vanguardia ha publicat el següent:

DE SOCIEDAD

—Sostenes Madame X, Rbla. Cataluña, 24.

Fins on ha arribat la societat!

Carreres de Carballos

El conegut pobre de solemnitat radical Carballo, ha publicat un article a *El Progreso*, de diumenge, que acaba així:

Un article de «Gaziel», en nuestros días, no es ya más que la piedrecita en el lago: unos anillos que concéntricamente se amplifican y se borran en la espejeante superficie, y una cosa vaga e inconcreta que se hunde en el légamo.

Total: decadencia, decrepitud espiritual, vío, nada...

No cal que es queixin els radicals si ho troben dolent. Ja ho diu la dita: *A Carballo regalat, no li miris el dentat.*

Miss Premsa 1932

El *Sindicato Profesional de Periodistas* organitza l'elecció de «Miss Prensa 1932», i per portar a bon terme els seus deshonestos propòsits, ha repartit unes targes que comencen així, i que poden anar a totes les mans:

SEÑORITA:

Acuda Vd. al Concurso de Belleza que organiza el «Sindicato Profesional de Periodistas».

Su belleza, su línea estilizada, la hacen digna aspirante al título de «Miss Prensa 1932».

Quan la senyoreta Aurea de Sarrà la va llegir, amb poc més es desmaia.

Vida privada

Ens ha vingut a mans una participació de naixement que no volem par deixar de publicar. Diu així:

AVE MARIA...!

Ya estoy aquí. No me conocen, verdad? Pues ahí va mi tarjeta de visita, por ella verán mis títulos...
ENRIQUE, PEDRO, ANGEL, RAFAEL
Recién nacido

Barcelona.

Vine de París en el tren de las 14'53, el día 9 del corriente mes. Inútil decir la alegría con que fui acogido por mi papà R. M., mi mamà F. de A. C., mis abuelos, mis bisabuelos y mis tiitas.

Con mis monadas pienso hacer la felicidad de todos, y hoy estoy más contento que unas Pascuas, porque el Reverendo P. Abdón Civit, C. M., me ha bautizado en la Santa Iglesia Catedral Basílica.

La vida me sonríe y el mundo es pequeño para mí. Señoras y Señores, reciban la primera sonrisa de su diminuto servidor.

Enrique M.

Barcelona, 22 julio 1932.

No hem volgut refredar, amb la publicació dels noms sencers, la legítima joia dels literaris pares.

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681
SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pta.
NOTICIARIS I REPORTATGES
FOX
Documentals, etc.
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. C. A. Photophone

COTITZACIONS

S. A. d'Aigües del Jordà	759'42
Purificadores Radicals	249'57
Lerrouxiques parlamentàries	00'00
Lerrouxiques «toreres»	333'33
Mitjons Moltfort's	1.000

El que ha mantingut el caliu borsístic ha estat sens cap mena de dubte la revifalla del paquet d'accions purificadores radicals. És tanta la demanadissa que han fet d'aquest paper els antics obligacionistes de «Monarquiques» i U. P. que, si entre tots plegats no deixen el Jordà sec, serà un èxit sens precedents en la història de les finances polítiques.

Beveu Orange CRUSH

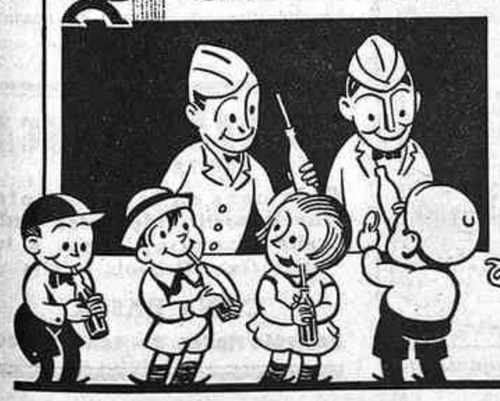

Ells prou saben el que és bo

Jutgen amb el paladar. Els pares han de saber què la taronjada CRUSH feta de fruita natural, conté les vitamines de la taronja, recomanades pels metges.

— Què feu?
— Res, no té importància. Parlàvem de tornar a portar l'Alfons.
— Ah! Em creia que conspiraveu.

(c) Ministerio de Cultura 2006

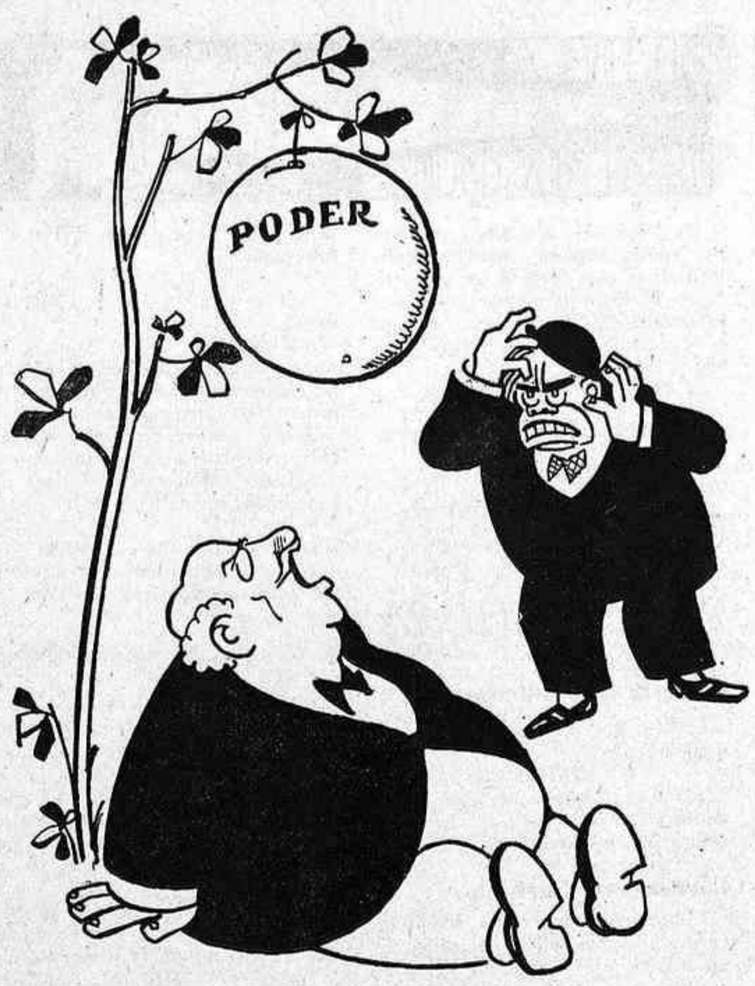

— Tant esperar que caigui i si un dia cau l'escla farà

El Dr. Mi-ra-i-no-em-toquis, ens orienta

Trobant-nos ahir, prou més, prou menys, a mig camí d'on anàvem—no recordem si a fer una visita a Sant Pancràs o a tallar-nos els cabells—ens trobàrem sobtadamunt perduts. On érem? Els nostres lectors comprendran fàcilment la situació perque es tracta d'un fenomen corrent. En un cas així, es cerca un urbà i no es troba i ja està resolt el problema, perquè sempre hi ha un transeünt amable que us dóna el camí o us pren el rellotge.

I nosaltres, trobant-nos en el cas aquest, no trobàrem, com el reglament indica, cap urbà, però trobàrem, com el reglament ordena, el transeünt amable. Li pregàrem que ens orientés, ens orientà, li donàrem les gràcies i ell, amablement:

—Són vint-i-cinc pessetes—ens contestà.

Un raig de llum ens va illuminar la memòria — el carrer ho hauria necessitat també, i,

—Vostè és el doctor Mira!—vàrem exclamar—. Però—afegírem—, encara que ens vegi en aquests indrets, no som professionals; no som més que amateurs, i vostè comprendrà que no li paguem una orientació que no és professional.

L'home, és a dir, el doctor, ens mirà de dreta a esquerra, llançà el tern de Sant Valeri i anava a girar-nos l'esquena quan ens vingué una idea.

—No s'enfadi—di diguérem—; no s'ha perdut res; precisament feia dies que volíem interviuar-lo.

I, recollint el valuós tern, que jeia abandonat a terra, anàvem a tornar-l'hi, quan ens adonàrem que es tractava d'una simple oleografia.

—Vol parlar amb mi?—digué—. Doncs vingui.

El seguírem com uns bens. Pel camí li explicàrem que no es tractava de cap qüestió relacionada amb la salut ni amb les barraques de Montjuïc, sense grans esperances d'una cultura assequible als nostres mitjans, i sense que ens contestés ni una sola paraula arribàrem al 121 de la Rambla de Catalunya. Pujàrem al pis, obrí la porta, ens féu passar al despatx i ens invità a seure gratuitament. Acceptàrem la invitació emocionats pel sacrifici que això li representava, i després del

—Vostè dirà—sagramental, que diria en Marianus Aguilar, començàrem, i amb discreció férem la següent pregunta:

—...?

—Es una absurditat—ens contestà resoltament—. En un temps en què les arts gràfiques i la pintura han assolit progressos tan extraordinaris que es pot donar gat per llebre als tècnics més tècnics, és una absurditat, repeteixo, entestar-se a voler comprar una collecció d'obres autèntiques, quan comprant unes bones oleografies es poden aconseguir els mateixos bons resultats. Miri—afegí el doctor Mira senyalant les parets del seu despatx.

I miràrem.

—¿Qui podria distingir—digué el doctor—aquests «Amantes de Teruel» i aquesta «Doña Juana la Loca» dels originals autèntics? I, no obstant, són oleografies, magnífiques oleografies.

—Olè, quines ogràfies!

—I oleografies baratíssimes, ja que les regalà la casa Muntaner i Simó al meu pare quan comprà la collecció de novelles tan conegudes com ben enquadernades. D'aquesta manera és com s'illustra al poble, i no comprant collecions Plandiures per set milions cada una. El que cal és que cada ciutadà pugui tenir unes bones oleografies al menjador, i que quan mengi les pugui contemplar, i tot el demés són trons. Les pessetes han de servir per guanyar pessetes i no per tenir-les tancades en un museu. Però hi ha gent que es pensa que en pot fer amb la literatura. Això potser sí amb els babaus, però amb els intelligents... A veure si a mi el llegir la Divina Comèdia em faria guanyar gaires pessetes! I avui en dia, jove, són les pessetes les que compten en el món. Aquesta és la millor orientació professional. La gent, quan llegeixen les grans obres de ciència, l'Eliseu Reclús, per exemple, no volen pas el manuscrit. I doncs, què?

—...?

—Res, al poble doneu-li cromos de xocolata i xocolata amb pa; no necessita res més en tenint prou quantitat de cada una d'aquestes tres coses, i després feu-lo passar pel meu Institut, que jo l'orientaré cap a la Unió Socialista de Catalunya. Això no vol dir, naturalment, que jo desprecii l'art: crec que és una de les coses bén trobades; però hi ha altres coses, sap? hi ha altres coses; no sé com dir-li—deia tot fregant l'índex i el polze de la mà dreta.

—¿I què és el que li agrada més de l'art?

—Les sardines... fregides.

—Quin freudià que n'hi ha de vostè! Miri, miri, doctor Emili Mira...

—Ara sí que no em negarà els cinc durets, no?

El problema dels cementiris

Recollint les insinuacions del Sr. Duran i Guàrdia, "El Be Negre" presenta un projecte com una casa

Les dificultats que sempre han existit per al lliure desenvolupament dels pobles, no fan sinó anar-se complicant de dia en dia. Abans les creava el viure, ara ja les crea fins el morir.

Segons unes declaracions del senyor Duran i Guàrdia a *La Humanitat*, als cementiris de Barcelona ja no hi caben més morts. S'ha donat el cas d'haver-hi cinc difunts fent cua i no haver-hi més que tres nínxols per llogar.

Comprendreu que aquestes empentes a les portes del sepulcre hom volgués evitar-les i s'hagués barrinat en la construcció d'un forn crematori.

Ara bé, això no és una solució que accepti tothom de bon grat.

L'Església, sense anar més lluny, hi troba un sens fi de peròs. Hem llegit en una «Hoja Oficial» ai! «Dominical», que «Por las graves penas decretadas por la Iglesia, puede entenderse cuán peligrosa, nociva y reprobable es la cremación de cadáveres humanos».

Com sia que de solució se n'ha de trobar una o altra, vistos els inconvenients que posa l'Església a la cremació de «cadáveres humanos», podria intentar-se cremar els malalts de viu en viu, cosa a la qual la repetida Església no tindria res a dir, per haver-ho practicat a bastament en els temps venturosos de la Inquisició, i amb persones perfectament sanes; però cal preveure una certa resistència, per part dels interessats, i aquestes són coses que si no se fan a gust de tots, ja no tenen gràcia.

Per això nosaltres, tot llegint la segona part de les declaracions del senyor Duran i Guàrdia, i en assabentar-nos del magnífic negoci que per a l'Ajuntament representen els Cementiris, creiem de bona fe haver trobat una modesta solucioneta, que, a la vegada, remeiaria la crisi de la construcció i beneficiaria qui sap l'engrandiment de Barcelona.

Segons els projectes del senyor Armengol de Llano de què es parla en les esmentades declaracions, un milio i mig es converteix en 3.387.500 pessetes en l'espai de dos anys.

Doncs, Eureka!!, fem un emprèstit extraordinari de deute el més perpetu possible per la quantitat de 150 milions, convertim Barcelona, del mar a la muntanya i del Besós al Llobregat, en un immens cementiri, modern, airejat i sa, i, dintre de 60 anys (a raó de 17.000 morts per any) tots morts i enterrats, però sense empentes i amb un benefici fabulós de 9.562.400.000 pessetes.

I això sense comptar altres avantatges, com, per exemple, la puresa a què hauria arribat el Cens electoral l'any 1992, en què, ultra els morts que hi ha ara, hi hauríem ingressat tots els presents en massa, fent impossible la derrota del senyor Lerroux en les primeres eleccions que s'efectuessin i deixant-li preparat el terreny per a governar a començaments del segle XXI.

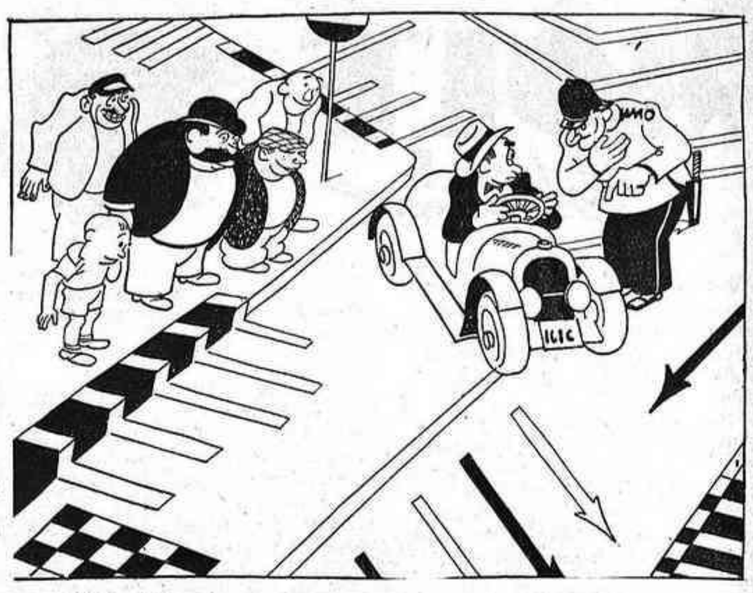

— No entenc.
— Jo tampoc.
— Doncs, què farem?
— Miri, passi de cinc a set que hi trobarà el senyor Vàchier

Notes de Societat

Aurea de Sarrià ballant la dança del ventre?

Així ens ho afirma el nen Utrillo, recentment no arribat de Madrid.

* * *

El Be Negre s'honorarà amb la collaboració d'una de les figures masculines de més intelligència i «esprit», l'Agustinet Esclasans.

* * *

Assenyalem amb veritable complaença l'èxit assolit pel venerable literat Joaquim Ruyra amb motiu de la seva darrera collecció de cap-i-cues (tarifa clandestina).

* * *

Tenim les millors referències d'un «solá» que pensa adquirir el senyor Cañizáres.

* * *

Al senyor March, a la presó de Madrid, ja li diuen el «Victorio Kent».

Grans homes de la decadència

L'ex-emperador del Paral·lel recaptador de contribucions... honorari!!!

Tots aquells que modestament, ens dediquem a l'humorisme, necessitem una ocasió que no es deturi davant de cap sacrifici. Ara és un senyor que s'empipa i parla de matar-te; ara un collaborador espontani que no et deixa viure; ara un malhumor, una desgràcia de família, una xicota que no et fa cas; una que te'n fa massa, etc.; i tu n'has de prescindir i fer barrila entre mal-decaps i penes.

Però tots aquests entrebancs poden comportar-se; les forces humanes hi arriben. El que no sabem com fer-nos-ho, és de vèncer la competència deslleial que se'ns fa des de totes les corporacions oficials i organismes anomenats seriosos, que obliden llur veritable paper social, per venir a segar l'herba sota els peus del desastruc Be Negre.

Ara mateix, l'associació o *cuerpo* de recaptadors de contribucions ha decidit d'anomenar *recaudador honorario de contribuciones* al «caudillo». Don Alexandre Lerroux, recaptador de contribucions? ¿Voleu cosa més benegrística?

Nosaltres, decidits, però a derrotar la maniobra que se'ns fa des de les altes esferes, hem acordat de tirar al dret i, per tal, d'anomenar també *hermanita* dels pobres, honorària (és a dir, honorari), don Joan Pich i Pon, de professió casat, habitant a la plaça de Catalunya, etc., i «adobador de rellotges, honorari» el rissat «Emiliano» Iglesias Ambrosio.

Ja tenim les respostes en sentit d'acceptar, dels interessats Pich i Pon i Iglesias Ambrosio. Per dur la gentilesa al seu comble, l'amic Pich i Pon ens escriu del seu puny i lletra, sense intervenció d'en Pérez de Rozas ni del fill de Huete. Diu així la lletra:

Mu yzenormi o porlapresentesa br aques toybu enoadiosgrasias co mode seo queustedeses t en yoya sabi aquemis centim ientoscaritati bos noleser andes conosidoscorre tant o igode mal a ma drepor es tosmundosquesco sa que metemie do peroquele aremos silesdisenque soirepublica nonolo crean sonmaniobras de los repu blicanos por asermeprebaricar oynadiese puede farnidesucamisapero diosobretodo ysimar i vagi lar semetenpuñetas disi mu len abrasos deun serbi dor juanpicipon.

El rissat fill honorari del carrer de Barberà (on va néixer com a periodista) ens ha respost:

Siempre tuve un afecto intenso a los relojes; por este motivo mis virilidades se exarceban delante del honor inmerecido que se me hace. Como macho y como buen español, digno chulo de esta manola que es la patria y que no consiente que le pongan cuernos ni que se la piropeen en el asqueroso dialecto catalán, sólo hablado por los que no son hombres ni mujeres, sino tan sólo estetas y eunucos, le saludo y le estrecho la mano. Se alquilan abrazos fraternales al doce por ciento mensual. Cuidado con los rateros! Desconfiar de las imitaciones!

Emiliano (a) El Ricitos.

Després d'això, ja ens podríem morir. L'humorisme oficial està derrotat.

Projecte de la casa que, per subscripció nacional, serà regalada al Sr. Royo Villanova

Els drames de la fam

València, 25. — S'han reunit les forces vives i han celebrat una manifestació, naturalment, sota la pluja. Tot plegat és perquè reclamen que la Comissió pro-homenatge Anguera de Sojo cedeixi a València la construcció del bastó i les insígnies que se li han de regalar cap allà l'any 1980.

Com que a Bilbao també reclamen el mateix, perquè diuen que tenen més obrers sense feina, la Comissió pro-homenatge, etc., etc., ha decidit pujar aquí dalt, que és el que hauria d'haver fet des del primer dia.

UN GRAN DESCOBRIMENT

En quina forma fingué lloc la *Cena* dels Apòstols

Dins el transcurs d'unes excavacions que s'estan duent a cap, prop de Tel-Abib, amb brillant èxit, s'han trobat objectes curiosissims i que revolucionen les idees que fins ara teníem sobre iconografia hebraica. S'ha desenterrat, entre altres coses, la mangala prehistòrica del profeta Anguera de Sojo, el qual solia empunyar-la quan anava a fer el tomb de caiguda de fosc amb el pare Abraham. El mànec està en bon estat; però hi manca la virolla.

La peça de veritable interès consisteix en un relleu que comprova que la Santa Cena es va celebrar no pas damunt d'aquella taula llarga que veiem reproduïda arreu, sinó en taules petites, de dos apòstols cada una, tal com es fa ara en els dinars a l'americana.

A dir veritat, aquest descobriment no ens ha sorprès gens ni mica. Sempre havíem cregut que aquella disposició tan poca-solta del famós sopar, deixant tota una banda de la taula buida i amb els tretze comensals apretant-se a l'altre costat, obeïa a les necessitats dels fotògrafs en aquests casos, però no a la realitat de l'escena.

També, en una inscripció trobada que hi fa d'orla, llegim que en Sala de Sant Sebastià volgué servir la Cena, però Jesucrist li va dir que no, perquè la passió no començava fins l'endemà.

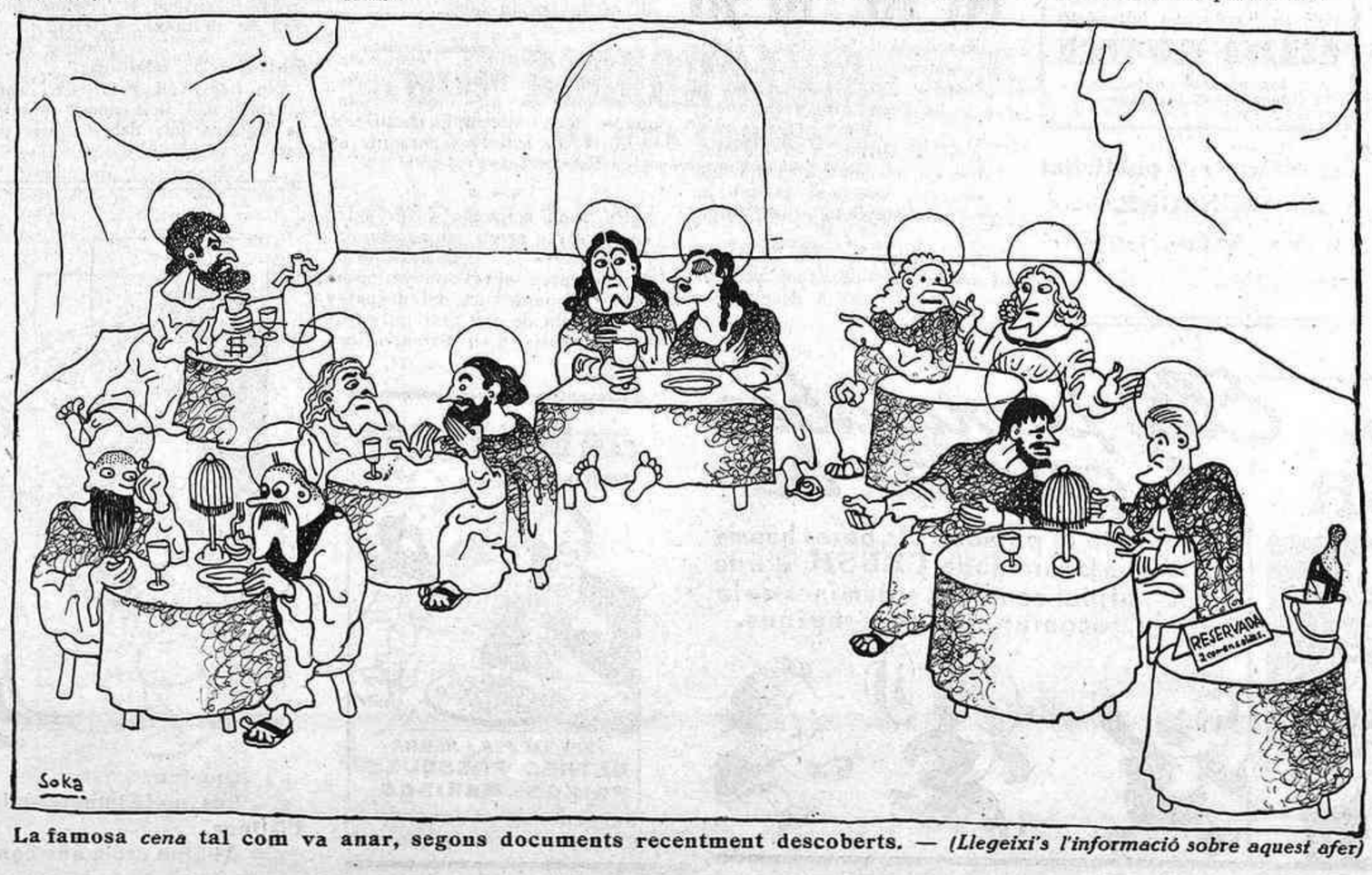

La famosa *cena* tal com va anar, segons documents recentment descoberts. — *(Llegeixi's l'informació sobre aquest afer)*

LA CASA BASCA
(RESTAURANT)
Calamars en la seva tinta
Anyell rostit, Mongetes amb orella i xorisso, Tripes a la Biscaïna, Pebrots farcits
CUINA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

Redacció: Carrer de Casanova, 212
Administració: Rda. de St. Pere, 3

NAGSA.—Casanova, 212-214.—Barcelona

(c) Ministerio de Cultura 2006